

จิตารีย์ ที่โตมีเธอ

บันทึก
ท้ายบรรทัด

๒... กุลณรี

ที่นั่นมี(เรื่องราวความ) รัก

“เราจะวิ่งหนีคนทั้งโลกได้ แต่เราจะไม่สามารถวิ่งหนีเรื่องราวของความรักได้พัน เพราะเรื่องราวของความรักจะตามติดเราไปทุกหนทุกแห่ง และทิ้งร่องรอยไว้ให้เราจดจำ...ไปตลอดกาล”

เพราะความรักมีอยู่รอบตัวใครหลายคน (ทุกคน?) รวมทั้งตัวเธอ--“เจน-จิตารีย์ กิตยานพลักษณ์” ...รวมเรื่องสั้นแสนโรแมนติกอย่าง “ของขวัญหน้าประตู” จึงถือกำเนิดขึ้น

“หนังสือเล่มนี้เป็นเพียงฉากชีวิตบางเสี้ยวบางตอนที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวเจน และรอบตัวใครๆ อีกหลายคนที่เจนรู้จัก เรื่องราวต่างๆ ทุกๆ ความรู้สึก ทุกๆ รอยยิ้ม ทุกๆ เสียงหัวเราะ และน้ำตาทุกหยด หากมองย้อนกลับไป แล้วจะพบว่าความสุขความทุกข์ของเราแต่ละคนล้วนเกิดจากอุปาทานแห่งความรักเป็นตัวผลักดันทั้งสิ้น” เจน เจ้าของนามปากกา “จิตารีย์” เหมือนชื่อจริงของเธอ กล่าว

นักเขียนสาวกลิ่นกรองงานเขียนชิ้นนี้

ออกมาจากความรู้สึก ผ่านภาษาใจ โดยใช้วิธีการถ่ายทอดเหมือนการเขียนไดอะรี่ ที่ผู้อ่านจะรู้สึกราวกับว่าได้อ่านบันทึกหรือกำลังคุยกับเพื่อนสนิทถึงเรื่องความรัก หลากรูปแบบ หลายรสชาติ

“แต่บันทึกเล่มนี้ออกจะเพ้อๆ น้อยนะ (หัวเราะ) ความจริง เจนเขียนหนังสือมาหลายเล่มแล้ว แต่ของขวัญหน้าประตู เป็นงานเขียนเล่มแรกที่เป็นเรื่องสั้นในแบบที่อยากเขียน เขียนขึ้นเองจากประสบการณ์ ทั้งของตัวเองและคนรอบข้าง เวลาที่เจนรู้จักใคร พอสนิทกันได้ไม่นาน เจนก็ชอบถามเรื่องราวความรักของคนคนนั้น เรื่องราวที่ชอบมากที่สุด คือ เรื่องราวการพบกันครั้งแรกของคนสองคน ประมาดว่ามาเจอมารักกันได้ยังไง เจนว่าเรื่องนี้...ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของใครมันก็มีเสน่ห์มากๆ ในตัวของมันเอง ไม่มีเรื่องของใครที่น่าเบื่อ เรื่องราวการพบกันและเหตุการณ์ที่ทำให้แต่ละคนรักกันทำให้เจนตื่นเต้นได้เสมอ”

นักเขียนร่างบาง วัยย่าง 30 เริ่มต้น

เส้นทางชีวิตๆ เขียนๆ ด้วยความตั้งใจก็ บังเอิญ หลังจากจบการศึกษาจากคณะ ศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ ที่ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ เธอ ก็กระโดดเข้าทำงานที่สื่อสิ่งพิมพ์หลาย แห่ง และเริ่มสั่งสมประสบการณ์จากการ เขียนข่าวและบทความเรื่อยมา โดยมี ผุสดี จันทรวโรจน์ บรรณาธิการคนแรก ของเธอ เป็นทั้งครูและผู้ให้โอกาส

“ก่อนจะมาเขียนหนังสือก็เคยเป็นนัก อยากรเขียนมาก่อนคะ (ยิ้ม) วางเมื่อไร เจนจะเขียนๆ สมัยที่เรียนมหาลัย เจนเคย เขียนจดหมายส่งถึงเพื่อน 5 คน ทุกอาทิตย์ อยู่นานเป็นปี และความยาวของจดหมาย ของเจนไม่เคยจบอยู่แค่กระดาษเพียง 1 แผ่นเลย เจนเคยเขียนจดหมายยาวที่สุด 14 หน้า จำไม่ได้เหมือนกันว่าเอาอะไรมาเขียน นักหนา อาจเป็นเพราะว่าเจนชอบเล่าเรื่อง ต่างๆ อย่างละเอียด คือ ถ้าใครชอบฟังฉบับ ย่อก็ไม่ต้องมาคุยกัน (หัวเราะ)”

จนกระทั่งจับพลัดจับผลูได้ทำคลอด คลอดพอกเกิดนึกออกมาหลายเล่มทีเดียว อาทิ Job for Teen SEX 30 สลัดผักนิสัย เสีย ของขวัญหน้าประตู และก็เล่มล่าสุด คือ จากหนึ่งคนเหงาถึงชาวโลก

“สำหรับจากหนึ่งคนเหงาถึงชาวโลก ถ้าถามว่าคนที่เหงาอ่านแล้วจะหายเห งามั้ย อืม...คงไม่หาย เผลอๆ จะเหงา มากกว่าเดิม (หัวเราะ) แต่อย่าง น้อยก็จะรู้สึกได้ว่ายังมีคนอื่น ๆ ที่ เหงาอยู่เหมือนกัน เราไม่ได้ เหงาอยู่เพียงลำพัง เจนว่า ความเหงามีเสน่ห์ในตัวเอง นะ อย่างเจนมักจะเขียน หนังสือได้ลื่นไหลเวลาที่เหงา ค่ะ (ยิ้ม)”

หยิบเอาเรื่องราวความรักมา เรียงร้อยเป็นตัวอักษรหน้าแล้วหน้าเล่า ประหนึ่งว่าเธอจะกลายเป็นครูในเรื่อง ความรักไปซะแล้ว แต่นักเขียนสาวกลับ ออกตัวว่า เรื่องแบบนี้ไม่มีใครเก่งกว่าใคร

และไม่มีใครสามารถชี้นำใครได้...

“คนรอบข้างก็มีมาปรึกษาบ้าง ส่วน ใหญ่จะเป็นเพื่อนๆ แต่ถึงวันนี้เจนเริ่มจะ เข้าใจแล้วว่าเรื่องของความรักมันแนะนำ กันไม่ได้จริงๆ เพราะมันเป็นเรื่องที่ย้อน ไขว้มาก ทางที่ดีคนนอกอย่างเราอยู่เคียง ข้างเป็นแค่กำลังใจดีกว่า ส่วนที่เหลือคง ต้องให้เจ้าตัวตัดสินใจเองน่าจะดีที่สุด เพราะประสบการณ์ย่อมทำให้เกิดการ เรียนรู้ แต่การที่คนเรายังต้องเฝ้าถามหาคำ ปรึกษาหรือแรงสนับสนุนจากคนอื่น ก็เป็น เพราะหัวใจตัวเองมักจะสอนลำบาก คือ ทุก คนรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูก อะไรคือสิ่งที่ควรทำ แต่บางครั้งสิ่งที่ถูกหรือสิ่งที่ควรทำก็เป็นสิ่ง ที่ทำได้ยาก”

แจ้งเกิดเป็นที่รู้จักจากรีวิวเกี่ยว กับความรัก ทว่าต่อไป จูฑารีย์ อยากรจะต่อ ความฝันบนเส้นทางสายน้ำหมึกนี้ด้วยการ เขียนนิยายแนวลึกลับหรือสยองขวัญดูบ้าง (พลิกซ้ายไปเลยนะเนี่ย) เนื่องจากเธอรสนิยม ส่วนตัวที่เธอชอบอ่านงานเขียนและดู ภาพยนตร์แนวนี้ไม่แพ้ความสนใจในเรื่อง รวบรวมความรักเลย

“เจนมีพล็อตอยู่ในหัวเรียงร้อยแล้ว ว่างๆ จะชอบเล่าให้คนอื่นฟัง และทุกคนก็ ชอบ เจอกันที่ไร่มักจะถามว่าเมื่อไหร่จะ เขียนสักที ตอนนี้อยู่ใกล้ถึงขั้นที่ว่านิยาย ในหัวของเธอกำลังจะได้ออกมาโลดแล่นอยู่ บนแผ่นฟิล์มแล้วนะ ส่วนผู้กำลังก็ต้องเป็น โต้แย้ง-บรรจง บิธัญญะกุล และ โอภาศภูมิ วงศ์ภูมิ ที่กำกับเรื่องชัตเตอร์ กดติด วิญญาณ และเรื่องแผ่นดินไหว นั่นคะ (หัว เราะ)”

หากถามว่านักเขียนหน้าใหม่คาดหวัง อยากรกับการทำงานเขียน เธอตอบอย่าง จริงใจว่า แค่มมีคนกลุ่มหนึ่ง (เป็นกลุ่มเล็กจิ๋ว ก็ได้ เพราะเธอไม่หวังมาก) รักและชอบอ่าน งานของเธอก็พอใจแล้ว

“ทุกวันนี้เจนชอบเดินไปเช็กรตติ้งตาม ร้านหนังสือ ก็ได้ขนาดว่าตระเวนไปทั่ว หรอกนะคะ คือ ผ่านร้านไหนก็อดไม่ได้ที่จะ

เข้าไปดู ไปถามหาหนังสือของตัวเอง อย่าง ล่าสุดไปเชียงใหม่มาปรากฏว่ามีอยู่ร้านหนึ่ง รับหนังสือเรามา 3 เล่ม แต่ขายไปแล้ว 2 เล่ม โห...แค่นี้ก็ชนหัวลูกแล้วนะ ดีใจมาก (ลากเสียงยาว)”

นักเขียนหน้าใหม่ ยังเผยเคล็ดลับการ ทำงาน สำหรับคนที่อยากเอาดีด้านการ เขียนหนังสือบ้าง ว่า “ถ้าอยากเขียนก็ต้อง เขียนค่ะ” พร้อมทั้งขยายความว่า หากอยาก เป็นนักเขียนแล้วไม่ลงมือเขียน ก็จะเป็นได้ แค่นักอยากรเขียน สิ่งสำคัญของการทำงาน เขียน คือ ต้องขยันอ่านให้มาก และพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดกับคนอื่นบ่อยๆ ไม่แน่ว่าคำพูดบางประโยคของคนที่เราคุยด้วย อาจจุดประกายให้เกิดนิยายหรือเรื่องสั้นสัก เรื่องก็ได้

“เจนเคยทะเลาะกับคนที่รัก แล้วเขาก็ พูดบางอย่างออกมา เป็นคำพูดที่สะกิดใจ เรามาก วินาทีนั้นเราถึงกับต้องเบรกดึง ชัดแย้งไว้ก่อน แล้วเอาคำที่เขาพูดมาเขียน เป็นความเรียงมา ปรากฏว่าเจนเขียนความ เรียงได้ 1 เรื่อง ความยาว 4 หน้ากระดาษ เขียนได้อย่างรวดเร็วมาก แล้วเราก็เอาไป อ่านให้เขาฟัง เจ้าของประโยคก็ยังไม่แปลกใจ ว่าเราเอาคำพูดที่เขาไม่ได้ตั้งใจมาเขียนเป็น เรื่องเป็นราวได้อย่างไร แล้วก็เลยลืมนเรื่อง ที่กำลังทะเลาะกันไปเลย (หัวเราะ)” สาว อารมณ์ดี ยกตัวอย่างงานเขียนที่เกิดขึ้นได้ ทุกที่ทุกเวลา

ที่โตมีเธอ ที่นั่นมีเรื่องราวจริงๆ ○